

Chương 7

Lâm Uyên bị đánh nên nổi giận. Hắn hét to rồi đứng bật dậy, lao người về phía Doãn Tắc. Doãn Tắc không tránh hắn, tiến lên tặng hắn thêm một cú đấm.

Hai người ăn miếng trả miếng, không ai kịp phản ứng chỉ có Nụ Nụ hét lên với Doãn Ninh: “Mẹ ơi, người xấu đánh cậu, mẹ mau mở cửa thả Mãn Thâu ra!”

Cao Ngữ Lam không nói gì, thầm nghĩ, cô bé à, Mãn Thâu nhà em có thả ra cũng không cần được kẻ xấu, có khi còn vẫy đuôi mừng hắn.

Hai viên cảnh sát chứng kiến cảnh tượng này cảm thấy không vui, hai người coi cảnh sát bọn họ chết cả rồi sao? Dám ngang nhiên đánh nhau trước mặt họ?

Hai viên cảnh sát vội vàng lao lên kéo họ ra, cho dù thế nào, cứ đưa tất cả về đồn rồi tính.

Hai người đang đánh nhau rất hăng, cảnh sát đến cũng mặc kệ. Lâm Uyên vung một cú đấm rất mạnh, Doãn Tắc nghiêng đầu tránh, cú đấm trúng đầu một trong hai viên cảnh sát.

Doãn Tắc thấy thế lập tức tìm cách thoát thân, lùi lại trốn sau lưng một viên cảnh sát giờ cao hai tay giả vờ ngoan ngoãn, miệng nói to: “Đồng chí cảnh sát, hắn ta tấn công cảnh sát, hắn ta tấn công cảnh sát!”

Lâm Uyên giận lắm, hắn thật lòng muốn làm lại từ đầu với Doãn Ninh, muốn nhận con gái, nhưng hắn không thể kiềm chế, đầu óc u mê, tính tình quá nóng vội, hắn đã làm hỏng tất cả mọi chuyện.

Bây giờ, Doãn Tắc - con người chỉ sợ thiên hạ không đại loạn xuất hiện - cho hắn vài cú đấm khiến hắn bình tĩnh trở lại. Hắn đúng là ngốc, biểu hiện vừa đáng ghét vừa thiếu khôn ngoan.

Lâm Uyên dừng lại, thờ dốt, chỉnh lại quần áo, ánh mắt lướt qua hai viên cảnh sát rồi dừng lại trên người Doãn Ninh.

Doãn Ninh đang nhìn hắn với ánh mắt khinh bỉ và hờ hững. Còn con gái của hắn đang lao vào lòng Doãn Tắc để cho anh giúp cô bé lau sạch những vệt nước mắt giàn giụa trên mặt.

“Cậu, chúng ta thả Mãn Thâu ra cứu hắn.”

Ngón tay mềm mại hồng hào chỉ về phía Lâm Uyên, điều này khiến tim hắn đông cứng lại, thật sự đó là một cảm giác khó diễn tả bằng lời.

Sự việc âm ỉ đến nước này, không muốn tới đồn cảnh sát cũng không được nữa. Doãn Ninh nhờ Cao Ngữ Lam đưa Nụ Nụ đi ăn gì đó, tránh liên quan đến chuyện rắc rối này. Cao Ngữ Lam, Trần Nhược Vũ và Quách Thu Thần dẫn

Nụ Nụ đi mua McDonald rồi làm theo lời Doãn Tắc, tới một bệnh viện gần đó kiểm tra và xử lý vết thương cho Quách Thu Thần, lấy báo cáo nghiệm thương.

Còn Doãn Ninh, Doãn Tắc và Lâm Uyên tự lái xe của mình đến đồn cảnh sát.

Cao Ngữ Lam cảm thấy hơi bất an, Doãn Tắc bị đâm vài quả, không biết có bị thương nặng không? Người có tên là Lâm Uyên này có vẻ xuất thân không tầm thường, hai chị em họ liệu có gặp phiền phức không?

Trần Nhược Vũ cũng hơi bất an, cô hỏi: “Vừa rồi mình đánh tên khốn đó, hẳn nói sẽ kiện chúng ta, liệu có kiện cả mình không?”

Cao Ngữ Lam an ủi bạn vài câu, thật ra trong lòng cô cũng không chắc chắn. Nhưng tên Lâm Uyên đó không quen biết Trần Nhược Vũ, có lẽ sẽ không sao.

Quách Thu Thần hầu như không nói gì. Anh là người đen đui nhất trong số họ, nhắm tính lại, hình như lần nào tới đây cũng gặp chuyện không hay. Tuy nhiên Tiểu Quách rất phong độ, không nói một câu trách móc nào. Lúc đi mua McDonald, Nụ Nụ tò mò chạm lên khoe mắt anh, hỏi anh có đau không, anh kiên nhẫn trò chuyện cùng cô bé.

Trong mấy người họ, chỉ cô bạn nhỏ Nụ Nụ được ăn McDonald như mong ước nên tâm trạng không tồi. Mặc dù vừa trải qua chuyện không vui, nhưng cô bé không hổ là người có quan hệ huyết thống với Doãn Tắc, bỏ hết mọi chuyện ra khỏi đầu rất nhanh, hơn nữa còn lập kế hoạch tác chiến những ngày sau, đó chính là - về nhà huấn luyện anh chàng đẹp trai Mạn Thầu biết phân biệt địch ta, dũng cảm chiến đấu!

Cao Ngữ Lam không đả kích ảo tưởng ngốc nghếch của Nụ Nụ, nhưng cô thầm nhắc mình, về gặp Doãn Tắc phải báo với anh một tiếng, cẩn thận với “nhân thân” của Mạn Thầu, không đúng, cẩn thận với sự an toàn của con chó.

Ba người lớn và một trẻ nhỏ đến bệnh viện Từ Tâm cách đó không xa, Nụ Nụ quen đường, tung tăng chạy trước đưa mọi người lên thẳng tầng ba.

Nhân viên y tá nhìn thấy Nụ Nụ chào hỏi cô bé, Nụ Nụ vui vẻ vẫy tay chào rồi chạy vào phòng khám bệnh.

Cao Ngữ Lam vội chạy lên định giữ cô bé lại, nhưng Nụ Nụ nhỏ người nên rất nhanh nhẹn, chạy vào phòng và gọi to: “Chú Mạnh ơi.”

Trong phòng khám vọng ra tiếng cười của đàn ông. Cao Ngữ Lam trong vai trò là người giám hộ tạm thời của Nụ Nụ cũng vội vàng bước vào, cô nhìn thấy một bác sĩ trẻ tuổi khoác áo blouse trắng đang bế Nụ Nụ.

Trên bàn đặt tấm biển ghi tên bác sĩ, Cao Ngữ Lam nhìn qua, Mạnh Cổ.

Làm bác sĩ mà có tên như thế này, có thể coi là bi kịch không?

Mạnh Cổ nhìn theo ánh mắt của Cao Ngữ Lam, dường như đọc được suy nghĩ của cô, anh mỉm cười: “Bố tôi họ Mạnh, mẹ tôi họ Cổ, vì thế tên tôi là Mạnh Cổ.”

Cao Ngữ Lam gật đầu, thầm nghĩ: thật trùng khớp khi làm bác sĩ ghép với tên trở thành - Bác sĩ Mông Cổ⁽¹⁾.

“Bác sĩ Mông Cổ” đã nhận được điện thoại của Doãn Tắc trước nên biết Cao Ngữ Lam đến đây với mục đích gì, anh kiểm tra vết thương của Quách Thu Thần rất nhanh, trên mặt và hốc mắt có vết thâm tím, cổ tay hơi bị trật khớp, mu bàn tay có vết thương do cọ xát, những chỗ khác không có gì đáng ngại.

Quách Thu Thần nói với Cao Ngữ Lam: “Cô thấy không, tôi không sao, tôi đã nói không cần đi khám rồi.”

“Kiểm tra cẩn thận sẽ yên tâm hơn.”

“Đúng, cứ kiểm tra cho yên tâm.” Mạnh Cổ phụ họa theo Cao Ngữ Lam rồi nói với Quách Thu Thần: “Cổ tay anh bị trật khớp rồi, tôi bó bột cho anh nhé.”

Câu nói vừa thốt lên, không khí phòng khám bỗng nhiên trở nên yên lặng.

Mạnh Cổ cười thành khẩn: “Mọi người không cần lo tiền thuốc, Doãn Tắc đã nói, cậu ấy sẽ thanh toán.”

Cao Ngữ Lam bừng tỉnh ngộ, nhớ lại chiếc chân bị bó bột của Doãn Tắc trước đây.

Mạnh Cổ nói tiếp: “Có cần làm kiểm tra sức khỏe toàn bộ kỹ càng hơn không? Ba người đều làm nhé!”

Anh ta vừa nói vừa sột soạt ghi phiếu. Quách Thu Thần sa sầm sắc mặt, lùi lại vài bước về phía sau Trần Nhược Vũ.

Cao Ngữ Lam gọi Nụ Nụ, thầm thì với cô bé vài câu. Nụ Nụ nghe xong, chạy nhanh về phía Mạnh Cổ: “Chú Mạnh, chú muốn thu tiền của cậu cháu sao? Bao nhiêu tiền ạ?” Thái độ và giọng điệu của cô bé giống như gặp kẻ cướp.

Mạnh Cổ mỉm cười xoa đầu cô bé: “Nụ Nụ, cậu cháu có tiền, đừng lo lắng.”

Nụ Nụ lắc đầu nguầy nguậy, mặt nhăn nhó như bánh bao: “Chú Mạnh, cậu cháu rất nghèo, chú thật sự nhẫn tâm muốn lấy tiền của cậu cháu sao?”

Mạnh Cổ vẫn cười: “Cậu cháu nghèo ở điểm nào?”

Nụ Nụ thật thà đáp: “Cậu không thể ngày nào cũng đưa Nụ Nụ đi ăn McDonald.”

“Đó là vì cậu cháu keo kiệt.”

“Cậu cháu còn có khoản thái⁽²⁾ chưa trả.”

“Khoản thái chưa trả?” Mạnh Cổ không hiểu.

Nụ Nụ vội vàng quay lại nhìn Cao Ngữ Lam cầu cứu, Cao Ngữ Lam đỏ mặt, dùng khẩu hình nói khẽ: “Khoản vay.”

Nụ Nụ gật đầu, nhanh nhẹn sửa sai: “Cậu còn khoản vay chưa trả.” Cô bé suy nghĩ rồi nhấn mạnh ngữ điệu: “Thật đáng thương!” Chũ cuối cùng cô bé kéo dài giọng, biểu đạt thái độ rất đạt.

Mạnh Cổ lúc này há miệng cười lớn. Nụ Nụ kéo tay áo anh ta: “Chú không được lấy tiền của cậu cháu, nếu không Nụ Nụ sẽ không có McDonald để ăn, cũng không có nhà để ở, ăn không no mặc không ấm, chỉ có thể ngồi ở vỉa hè bán diêm thôi.”

Mạnh Cổ cười ha hả, liếc mắt nhìn Cao Ngữ Lam.

Cao Ngữ Lam liên tục xoa tay: “Đoạn cuối cùng tuyệt đối không phải do tôi dạy.”

“Đúng là dâu hiền nhà họ Doãn.” Mạnh Cổ chống tay lên cằm, tính cách có vài phần giống Doãn Tắc. “Nói xem, cô và Doãn Tắc có quan hệ gì?”

“Không liên quan.”

“Không liên quan mà chị em cậu ấy có thể yên tâm gửi Nụ Nụ cho cô sao, cô còn xót tiền thay cậu ta nữa?”

“Chúng tôi thật sự không có gì.”

“Tôi không tin.”

Cao Ngữ Lam sa sầm sắc mặt, không thèm để ý đến anh ta nữa.

Nụ Nụ quay lại vấn đề cũ: “Chú Mạnh, vậy chú không lấy tiền của cậu cháu nữa đúng không ạ?”

“Tiểu yêu tinh, nếu không thu tiền, chú Mạnh của cháu lấy gì mà sống, phải đi ăn gió uống sương, cháu không thương xót sao?”

“Cháu thương xót cậu cháu.” Nụ Nụ thật thà nói, không giữ thể diện cho Mạnh Cổ.

“Cô cũng thương xót phải không?” Mạnh Cổ坦然 nhiên đẩy vấn đề sang Cao Ngữ Lam, anh chàng Doãn Tắc đó gần đây có vẻ đang rung động, có lẽ chính là cô gái này.

Cao Ngữ Lam lắc đầu rất mạnh, vô thức liếc nhìn Quách Thu Thần: “Tôi và anh ấy không có quan hệ gì, tôi không thương xót.”

“Ôi, Lam Lam, cô lại làm tổn thương tôi rồi.”

Sau lưng bỗng nhiên vọng lại giọng nói đầy bi thương và tình cảm của Doãn Tắc, Cao Ngữ Lam giật nảy người. Cô quay đầu lại nhìn, đúng là Doãn Tắc.

“Cậu!” Cô bạn nhỏ Nụ Nụ vui vẻ lao vào lòng Doãn Tắc, báo cáo ngay lập tức: “Chú Mạnh đồng ý sau này sẽ không lấy tiền của cậu, muốn khám bệnh cứ đến tìm chú Mạnh.”

Mạnh Cổ tối sầm sắc mặt, anh ta nói đồng ý lúc nào, lại còn sau này nữa sao? Câu cuối cùng “Muốn khám bệnh cứ đến tìm chú Mạnh” sao lại giống quảng cáo trên ti vi đến thế? Vì vậy mới nói không thể để trẻ con xem ti vi quá nhiều.

Doãn Tắc cười ha hả thơm Nụ Nụ. Anh bước vào nói lời xin lỗi Quách Thu Thần và Trần Nhược Vũ, hỏi thăm tình trạng sức khỏe của họ. Mọi người đều nói không sao.

Sau đó Doãn Tắc chỉ tay về phía sau: “Đây là Lôi Phong, bạn tôi, cậu ấy sẽ đưa mọi người về nhà trước, hôm nay thật sự xin lỗi mọi người, lúc nào về tôi sẽ mời mọi người ăn cơm.”

Cao Ngữ Lam quay đầu nhìn, đúng là cảnh sát Lôi Phong đi cùng Doãn Tắc tới nhà cô lần trước. Lần này anh ta không mặc cảnh phục, trông rất khôi ngô tuấn tú. Lôi Phong nhìn thấy Cao Ngữ Lam liền mỉm cười chào: “Hi.”

Mọi người nói chuyện khách sáo một hồi, Trần Nhược Vũ và Quách Thu Thần đi theo Lôi Phong. Cao Ngữ Lam cũng muốn đi, nhưng Doãn Tắc lại đẩy Nụ Nụ vào lòng cô, kéo cô ngồi xuống.

Mạnh Cổ há miệng cười: “Không có quan hệ gì sao? Tôi tin cô!” Anh ta dừng lại một lát rồi bổ sung thêm một câu: “Thật đấy!”

Thật gì mà thật!

Cao Ngữ Lam không thèm để ý đến anh ta nên không nhìn thấy Doãn Tắc đá vào chân bác sĩ Mông Cổ một cái rất mạnh ở dưới gầm bàn.

Hai người đàn ông không ngừng thay phiên kích bác nhau, Mạnh Cổ vừa nói những lời chua ngoa cay nghiệt, vừa nhanh nhẹn giúp Doãn Tắc kiểm tra vết thương và kê đơn thuốc.

Cao Ngữ Lam nhớ trước đây Doãn Tắc từng nói đây là cách họ thể hiện tình bạn. Cô không khỏi thở dài, đúng là ngu tầm ngu, mã tầm mã, bạn của anh ta cũng là “diễn viên điều luyện”.

Doãn Tắc còn có việc bận nên không ở lại chỗ Mạnh Cổ lâu, anh nhanh chóng đưa Cao Ngữ Lam và Nụ Nụ về. Lúc này Cao Ngữ Lam mới nhớ ra và hỏi: “Chị Doãn Ninh đâu?”

“Chị ấy muốn được yên tĩnh nên tôi đưa chị ấy về nhà trước rồi.”

“Ồ.” Cao Ngữ Lam muốn hỏi rõ ràng mọi chuyện, nhưng nghĩ Nụ Nụ đang ở đây nên đành thôi.

Doãn Tắc dường như hiểu được suy nghĩ của cô, anh nói: “Cô đừng lo, sự việc đã đi đến hồi kết, không còn vấn đề gì nữa. Tôi đưa cô về trước, khi nào gặp tôi sẽ nói cho cô biết.”

Cao Ngữ Lam gật đầu, quay sang nhìn cảnh đường phố bên ngoài cửa xe. Bên đường có một đôi nam nữ đang cãi nhau, Cao Ngữ Lam thương cảm ngậm ngùi, trong thành phố này, còn biết bao nhiêu câu chuyện tình yêu trai gái. Doãn Ninh cũng tốt, bản thân cô cũng tốt, nhưng đều là một trong N trường hợp thất bại trong tình yêu.

Do còn nhiều băn khoăn về chuyện này nên Cao Ngữ Lam hy vọng sớm gặp lại Doãn Tắc, nhưng gần hết ngày mà cô vẫn không nhận được điện thoại của anh. Chỉ có Trần Nhược Vũ gọi điện đến tâm sự nỗi lòng.

“Lam Lam, làm thế nào bây giờ? Hình như mình đang yêu rồi.”

“Sao?” Cao Ngữ Lam vô cùng ngạc nhiên. “Nhanh vậy sao? Yêu ai?”

“Có thể, cũng có thể chưa phải là yêu. Chỉ là, mình biết mình không còn nhỏ nữa, nên tìm đôi tượng rồi. Nếu gặp ai thuận mắt, không phải là nên hành động sao? Nhưng mình vẫn chưa chắc chắn.”

“Anh Tiểu Quách?”

“Không phải anh ta, anh ta quá nhỏ nhẽ yếu đuối, không thích hợp với mình.”

“Vậy là ai? Lẽ nào là Doãn Tắc?”

“Không, không, cũng không phải là anh ấy. Anh ấy rõ ràng có ý với cậu, mình không thích gây chuyện âm ỉ đâu.”

“Cậu nói linh tinh gì thế? Anh ta đâu có ý gì với mình, anh ta thấy nhầm chán nên thích trêu đùa mình mà thôi.”

“Vậy anh ta phải thật sự buồn chán đến đỉnh điểm rồi.”

“Tin mình đi, mức độ của anh ta tương đối cao.”

Trần Nhược Vũ thở dài một tiếng, không nói gì nữa. Cao Ngữ Lam cũng không hỏi, đợi Trần Nhược Vũ tự mình nói ra.

Đợi một lúc sau, Trần Nhược Vũ ngại ngần hỏi: “Lam Lam, cậu thử nói xem, bác sĩ Mạnh và cảnh sát Lôi, người nào tốt hơn?”

“...” Cao Ngữ Lam không biết nên trả lời như thế nào. Bạn học Nhược Vũ, cậu mãnh liệt quá, không yêu thì thôi, đã yêu thì yêu cả hai người?

“Bác sĩ Mạnh hài hước, nói hơi nhiều nhưng rất thú vị. Cảnh sát Lôi ít lời, tạo cho người khác cảm thấy anh là người thận trọng, hơn nữa rất lịch sự và phong độ. Hai người hoàn toàn khác nhau, cậu cho mình ý kiến xem, người nào tốt hơn, hợp với mình hơn? Mình thật sự muốn chọn một người tốt để theo đuổi.” Trần Nhược Vũ nói, có vẻ như không phải đang nói đùa.

Nhưng Cao Ngữ Lam không thể trả lời rằng ai tốt hơn, đối với cô mà nói, cô cảm thấy khi yêu, không phải đối phương tốt hay không mà chỉ là bạn có yêu anh ấy hay không.

Nếu bạn yêu người đó, khuyết điểm nào cũng sẽ cảm thấy không sao, giúp anh ấy giặt tất thối cũng vẫn cảm thấy hạnh phúc; nếu bạn không thích anh ấy, anh ấy chỉ nói thêm một hai câu cũng có cảm giác buồn chán phiền muộn.

Tình yêu đúng là một điều rất huyền diệu.

Cô nói suy nghĩ của mình với Trần Nhược Vũ, Trần Nhược Vũ phản đối: “Mới gặp họ lần đầu tiên, đâu thể có tình cảm sâu sắc chứ, bây giờ chỉ vừa gặp đã có thiện cảm, đương nhiên cũng phải xem tình hình cụ thể của đối phương, sau đó mới quyết định có nên theo đuổi không? Cuối cùng cũng phải xem người ta có thích mình hay không, ngộ nhỡ không ưng mình, mình muốn gì cũng vô dụng.”

“Vậy mà cậu nói cậu đã yêu rồi?”

“Mình xin cậu, đây gọi là nói nhân mạnh, thủ pháp tu từ.” Ở đầu bên kia điện thoại, Trần Nhược Vũ tinh thần rất hứng khởi: “Lam Lam, mình đã suy nghĩ một cách nghiêm túc, mình là người ngoại tỉnh, từ địa phương nhỏ đến thành phố này, hoàn cảnh gia đình bình thường, công việc bình thường, nhan sắc cũng không quá bắt mắt, hơn nữa với tính cách của mình, không phải ai cũng chịu đựng được. À, mình nói như vậy không phải tự ti, chỉ là suy nghĩ rõ ràng về điều kiện của bản thân. Mình làm thế này chỉ là vì muốn tìm một đối tượng thích hợp, mình thích anh ấy anh ấy cũng thích mình, sau đó hai người có thể sống vui vẻ bên nhau. Vì vậy mình vẫn phải nghe ngóng trước, nắm rõ tình hình mới hành động, hơn nữa hai người họ quen biết nhau, nếu mình nhầm lẫn, mình sẽ mất cơ hội với người kia. Cậu giúp mình hỏi Doãn Tắc xem, hai người bạn học này của anh ấy thế nào, đã có bạn gái chưa, thích kiểu người như thế nào?”

“Sao, ngay cả chuyện họ là bạn học cậu cũng biết rồi?”

“Hôm nay cảnh sát Lôi đưa bọn mình về, mình hỏi anh ấy.”

“Vậy sao cậu không nhân tiện thăm dò tình hình địch luôn?”

“Này, mặc dù da mặt mình dày, nhưng cũng có chút dè dặt nữ tính.”

“Sở dĩ cậu dè dặt nữ tính nên đồng thời thích cả hai người sao?”

Ở đầu bên kia điện thoại, Trần Nhược Vũ yên lặng một lát, đột nhiên nói khẽ với giọng đầy thần bí: “Lam Lam, thật ra cậu và anh Doãn đang yêu nhau phải không?”

“Không có.”

“Cậu nói thật đi, cậu và ông chủ Doãn tiến đến bước nào rồi?”

“Xí, ai đến bước nào với anh ta?”

“Hai người đã hôn nhau chưa?”

“Đâu có!” Cao Ngữ Lam nhảy dựng lên, lỗ chân lông dựng đứng. “Vì sao cậu nghĩ như vậy? Nhìn chúng mình giống một đôi ở chỗ nào? Làm sao mình có thể yêu người như anh ta?”

“Giống hay không không quan trọng, quan trọng là có đúng hay không?” Trần Nhược Vũ lập luận rất hùng hồn: “Cậu xem cách nói chuyện của cậu bây giờ đi, có đúng là hơi giống ông chủ Doãn không? Người ta nói, những người yêu nhau sẽ có ảnh hưởng lẫn nhau, sau đó nuốt nhiều nước bọt nên cách nói chuyện và giọng điệu sẽ càng ngày càng giống...”

“Hừ, buồn nôn quá.” Trong đầu Cao Ngữ Lam bỗng nhiên hiện lên hình ảnh Doãn Tác kéo cô vào lòng, cúi đầu hôn lên mặt cô, cô cố gắng lắc đầu thật mạnh, muốn xóa bỏ ảo giác kinh khủng này. Cái gì mà nước bọt nhiều, anh ta đưa đầu lưỡi... Cao Ngữ Lam cảm thấy máu từ toàn thân dồn hết lên mặt, cô ôm mặt, ngã xuống giường kêu to: “Nhược Vũ, cậu đánh bại mình rồi, cậu đã chiến thắng một cách triệt để, cậu có phải là người từ hành tinh đáng ghét được cử đến xâm chiếm địa cầu không? Cậu quay về đi, mau gọi phi thuyền đưa cậu đi. Gì nhỉ, có phải cậu muốn mang theo trai đẹp của địa cầu cậu mới cam tâm không? Bác sĩ Mông Cổ và cảnh sát Lô Phong đều thuộc về cậu, không không, cậu đưa cả Doãn Tác đi, ba người họ lập thành một nhóm, một người giúp cậu nấu cơm, một người làm vệ sĩ cho cậu, còn một người làm bác sĩ gia đình, quá tuyệt hảo, cậu mau đi thôi.”

Đầu bên kia điện thoại truyền lại tiếng cười ha hả của Trần Nhược Vũ: “Đúng là rất tuyệt hảo, nếu trở thành hiện thực thì tốt quá, như vậy mình nằm mơ cũng mỉm cười. Lam Lam à, cậu còn không thừa nhận, cậu xem cách nói chuyện của cậu bây giờ, có phải là hài hước hơn trước đây rất nhiều không?”

Hóa ra nói lung tung được gọi là có khiếu hài hước, Cao Ngữ Lam mệt mỏi ôm lấy đầu: “Mình vốn dĩ là người vừa nhanh nhẹn hài hước vừa thú vị đáng yêu được chưa?”

“Đâu có?” Trần Nhược Vũ lại bật cười ha hả. “Một người vô liêm sỉ tự đề cao bản thân, sử dụng tính từ một cách trơn tru, hoàn toàn không phải là phong cách của cậu.”

Cao Ngữ Lam không nói gì, vừa rồi đúng là kỳ lạ, cái gì mà vừa nhanh nhẹn hài hước vừa thú vị đáng yêu? Bỗng nhiên cô nói như vậy về mình sao?

Ở đầu bên kia điện thoại, Trần Nhược Vũ nói tiếp: “Vì vậy mới nói, đúng là những người yêu nhau có ảnh hưởng lẫn nhau, nuốt nhiều nước bọt nên sẽ thay đổi. Ôi, muộn rồi, mình phải đi tắm đã, nhờ cậu giúp mình hỏi ông chủ Doãn đầu bếp địa cầu về hai anh chàng đẹp trai người địa cầu đó nhé, cậu nhất định phải giúp mình thăm dò tin tình báo đấy. Mình khó khăn lắm mới có đủ dũng khí theo đuổi hạnh phúc, tất cả dựa hoàn toàn vào cậu đấy!”

Trần Nhược Vũ tắt điện thoại, Cao Ngữ Lam ngẩn người nhìn lên trần nhà. Không phải chứ, lẽ nào cô đã thay đổi thật rồi? Bị Doãn Tắc làm ảnh hưởng? Trở thành người ăn nói lung tung không nghiêm túc?

“Không thể!” Cao Ngữ Lam hét to với không khí trong phòng, cô và kẻ cô nđồ đó tuyệt đối không có bất kỳ quan hệ nào, không thể có, gì mà hôn nhau, gì mà nước bọt, hừ hừ hừ.

Cao Ngữ Lam nhảy khỏi giường, cô cũng đi tắm, đánh răng, làm việc gì đó, không thể tiếp tục nghĩ những chuyện lung tung như thế này.

Không được nghĩ đến Doãn Tắc, không được nghĩ đến khiếu hài hước của anh ta, không được nhớ đến vẻ mặt lúc anh ta nhướn mày, không được nhớ đến giọng điệu giả bộ đáng thương của anh ta...

Nhưng đợi đến khi cô tắm xong và dọn dẹp phòng tắm sạch sẽ bước ra ngoài, cô nhận ra tất cả mọi điều về Doãn Tắc vẫn luôn tồn tại trong trí óc, cô rót cho mình một cốc nước, lúc cầm cốc lên, bỗng nhiên trong đầu cô lại nhớ đến những ngón tay thon dài của Doãn Tắc đưa cốc nước cho cô.

Cao Ngữ Lam đỏ mặt, đứng ngồi không yên, quanh quẩn hồi lâu, cô bắt đầu xắn tay áo cầm chổi quét dọn từ trong ra ngoài một lượt, rồi lấy chổi lau nhà và thùng nước, lau sạch bong mọi góc ngách. Sau khi làm xong mọi việc, cuối cùng cô cũng thấy mệt, ngã người xuống giường, cảm thấy buồn ngủ, trong cơn mơ màng, bất giác trong lòng cô ngâm nga bài hát.

Diên rồi diên rồi, không ngủ được, con tim tôi đập rộn ràng...

Ngâm nga mãi, cuối cùng cô cũng ngủ thiếp đi.

Chuông cửa vang lên, Cao Ngữ Lam chạy ra mở, Doãn Tắc đang đứng ngoài cửa. Anh mặc áo sơ mi trắng, trông rất cao lớn và tinh tảo, mắt ngời sáng, anh mỉm cười nhìn cô.

“Muộn thế này, anh đến đây làm gì?” Cao Ngữ Lam nhìn thấy ánh mắt rạng ngời của anh, tim cô đập dữ dội.

Doãn Tắc không nói gì, chỉ mỉm cười bước vào, nhẹ nhàng khép cửa. Cao Ngữ Lam lùi lại hai bước, cô ngẩng mặt nhìn Doãn Tắc, không hiểu vì sao không thể nói nên lời.

Doãn Tắc tiến lại gần cô, từ từ từng bước một. Cao Ngữ Lam nín thở, lùi lại phía sau.

Anh tiến lên một bước, cô cũng lùi lại một bước. Sau đó, lưng cô dựa vào tường, không còn đường để lui nữa.

Doãn Tắc tiến sát lại, hai tay chống lên tường sát hai bên mặt cô, nhốt cô trong không gian được tạo nên bởi vòng tay anh. Tim Cao Ngữ Lam đập thành thịch, cô nhìn vào mắt anh, không thể nói gì, cũng không thể động cựa.

Anh mỉm cười, vuốt ve khuôn mặt cô, rất dịu dàng, sau đó, anh ghé sát gò má cô và cúi đầu xuống.

Cả người Cao Ngữ Lam cứng đờ, cô thấy hoa mắt, đôi môi bị giữ chặt, cô muốn đẩy anh ra, muốn hét lên nhưng không được, khi cô vừa há miệng, lưỡi của anh đã tiến vào.

Toàn thân Cao Ngữ Lam mềm nhũn, không có cách nào đẩy anh ra, cô chỉ nghĩ thấy mùi đàn ông dễ chịu tỏa ra từ người anh, dường như có hương chanh dịu mát thoang thoảng, liệu có phải anh vừa làm bánh ga-tô vị chanh? Vì vậy mới khiến cô cảm thấy vô cùng ngọt ngào.

Anh rất dịu dàng, cô chìm đắm trong cảm giác đê mê dưới làn môi của anh, cô nắm chặt lấy cổ chân bên dưới... Đợi đã, đầu óc cô choáng váng, trí óc không tỉnh táo, họ đã vào phòng và lên giường từ lúc nào?

Anh hôn cô, vuốt ve bờ môi của cô, hôn khoe miệng cô, rồi nghịch ngợm cuốn lấy đầu lưỡi cô. Cao Ngữ Lam mơ màng, cảm thấy cô giống một mẫu chocolate đang tan ra trong miệng anh.

Sau đó cô thấy lạnh, quần áo cô bỗng nhiên không cánh mà bay. Còn anh cũng đang khóa thân, da hai người chạm vào nhau, cảm giác nóng bỏng như sắp thiêu cháy cô. Bàn tay của anh rất to, vuốt ve bụng cô rồi từ từ hướng lên trên, chạm lên ngực cô.

“Không được, không được!” Anh làm cô đau, cô vô cùng sợ hãi, cô không nên làm như vậy với anh. Họ rõ ràng là hai người không có bất kỳ mối quan hệ nào, vì sao có thể như vậy?

Miệng cô há to, cố gắng toàn bộ sức lực, cuối cùng cũng thét lên một tiếng.

Tiếng thét này khiến cô mở mắt.

Cô tỉnh giấc!

Căn phòng rất tối, trần nhà vẫn dài như cũ, không có gì thay đổi. Trên giường chỉ có một mình cô, cô đang đắp chăn, cúc áo ngủ không bung ra, không khóa thân, không có Doãn Tắc.

Cao Ngữ Lam thở gấp, cuối cùng cô cũng hoàn toàn tỉnh táo, tim vẫn đập dữ dội, cơ thể vẫn nóng rực, từng té bào trên cơ thể cô vẫn đang chìm đắm trong cơn say, cô ôm mặt, cảm thấy mặt nóng bừng đến mức như thiêu như đốt.

Vì sao cô lại có thể mơ giấc mơ này?

Mộng xuân?

Cùng Doãn Tắc?

Không không, đây nhất định không phải là mộng xuân, đây là ác mộng.

Một cơn ác mộng dạt dào ý xuân!

Cao Ngữ Lam càng nghĩ càng kinh ngạc, càng nghĩ càng sợ hãi.

Ông Trời ơi, ông hãy giáng sét vào cô!

Không không, giáng sét vào Doãn Tắc đi!

Không không, nói một cách nghiêm túc, Doãn Tắc miễn cưỡng được coi là người bị hại.

Vậy, hay là sét giáng vào Trần Nhược Vũ đi! Tất cả là lỗi của cô ấy, hoàn toàn là lỗi của cô ấy!

Hôn môi gì, nuốt nước bọt nhiều gì, buồn nôn quá, buồn nôn quá, hại cô gặp ác mộng.

Cao Ngữ Lam vùi đầu vào trong chăn, cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp người khác, cô càng nghĩ càng bối rối, càng nghĩ càng xấu hổ, vì sao cô có thể nằm mơ như thế?

“Trần Nhược Vũ, mình hận cậu!”

Sau giấc mộng xuân, gặp lại nhân vật chính trong mộng sẽ như thế nào? Cao Ngữ Lam không biết, cô chỉ biết mỗi lần nhớ lại là cô đỏ mặt, cái tên Doãn Tắc khiến cô rất bối rối. Vì vậy cô luôn có ý trốn tránh.

Rất may lần này ông trời đứng về phía cô, hai tuần sau đó, Doãn Tắc không xuất hiện.

Cao Ngữ Lam thậm chí cảm thấy mình may mắn, mặc dù giấc mộng xuân không để lại dấu tích gì, nhưng nếu gặp lại Doãn Tắc nhanh như thế, cô thật sự e ngại không biết phải làm thế nào. Mặc dù giữa cô và anh không xảy ra bất kỳ chuyện gì, nhưng cô vẫn cảm thấy chột dạ.

Mặt khác, cô cảm thấy hơi băn khoăn, không biết chuyện giữa nhà họ Doãn và Lâm Uyên rốt cuộc ra sao. Doãn Tắc đánh nhau có bị thương không? Liệu có bị Lâm Uyên kiện không? Còn nữa... vì sao Doãn Tắc không đến tìm cô?

Cao Ngữ Lam ôm tâm trạng này trong lòng từng ngày. Thời gian trôi qua rất nhanh, thoáng chốc đã hai tuần lễ trôi qua.

Hai tuần nay xảy ra không ít chuyện, Cao Ngữ Lam phỏng vấn vòng hai công việc thành công, chỉ còn chờ quyết định gọi đi làm. Quách Thu Thần chính thức được điều đến thành phố A. Ông bà Cao có ý gọi điện thoại tới dặn dò cô chăm sóc người ta, ông trời biết rõ Tiểu Quách là một người đàn ông trưởng thành, vì sao bố mẹ cô có thể nghĩ đến chuyện bảo cô chăm sóc anh ta?

Trong hai tuần đó, Cao Ngữ Lam, Trần Nhược Vũ và Quách Thu Thần đã gặp nhau ăn cơm. Cô lại bị Trần Nhược Vũ giục giúp cô ấy tìm hiểu tình hình của hai anh chàng đẹp trai. Quách Thu Thần cũng hỏi thăm hai chị em họ Doãn và cô bạn nhỏ bây giờ thế nào? Cao Ngữ Lam lúng túng không biết phải làm thế nào, bỗng nhiên cô trở thành đại diện của nhà họ Doãn từ lúc nào?

Nhưng người đại diện nhà họ Doãn là cô, thật ra cũng không biết tình hình như thế nào. Vì hai tuần nay quán của Doãn Ninh không mở cửa, Cao Ngữ Lam

cũng ngại không dám đến nhà hàng Thực hỏi xem có phải Doãn Tắc cũng không đi làm hay không.

Đợi đến khi cô lấy lại tinh thần, không còn nghĩ đến giấc mộng xuân kia nữa, Cao Ngữ Lam gọi điện thoại cho Doãn Ninh, thể hiện một chút quan tâm tới bạn bè.

Doãn Ninh nhận được điện thoại của Cao Ngữ Lam thấy rất vui, cô nói cô và Nụ Nụ thay nhau ốm nên ở nhà nghỉ ngơi. Cao Ngữ Lam nói chuyện một lát với Doãn Ninh, Doãn Ninh chủ động kể với Cao Ngữ Lam, Lâm Uyên không còn quấy rầy họ nữa, bây giờ Nụ Nụ đã khỏe, thời gian này Doãn Tắc rất bận, suốt ngày ra ngoài. Cuối cùng, cô hỏi: “Doãn Tắc có đến tìm em không?”

Cao Ngữ Lam đỏ mặt, tim bỗng nhiên đập nhanh hơn: “Không ạ, em và anh ấy không có gì, sao anh ấy phải đến tìm em?” Dứt lời cô bỗng nhiên cảm thấy thất thố, người ta không hỏi cô và anh ấy có quan hệ gì, sao cô lại thấy chột dạ? “À, em muốn nói là, anh ấy không tới tìm em.”

“Ồ?” Ở đầu bên kia điện thoại, Doãn Ninh dường như không phát hiện ra phản ứng của Cao Ngữ Lam có gì khác thường, cô chỉ nói: “Bởi cậu ấy nói, chuyện xảy ra hôm đó rất ngại với mọi người, muốn mời mọi người ăn cơm. Chị vẫn nghĩ cậu ấy sẽ tới tìm em hẹn chuyện này.”

“Ồ, không ạ. Không phải chị nói gần đây anh ấy bận sao, có lẽ để sau. Thật ra không cần khách sáo như vậy, anh Tiểu Quách và Nhược Vũ không để ý đâu, bọn em đã hẹn gặp nhau ăn cơm rồi, mọi người đều là đồng hương, tụ tập nhau coi như ăn mừng anh Tiểu Quách được điều đến thành phố A làm việc.”

“Vậy cũng không tồi, như vậy có thể coi là thăng chức phải không? Đúng là một chuyện đáng mừng.”

“Vâng ạ, là thăng chức, bản thân anh ấy cũng rất vui. Chị Doãn Ninh, em còn có một tin vui nữa.” Cao Ngữ Lam không kiềm chế được báo tin mừng: “Em đã đi phỏng vấn vòng hai rồi, là một công ty lớn, rất tốt, vị giám đốc đó rất hài lòng về em, anh ta nói có lẽ không có vấn đề gì, bảo em về đợi thông báo đi làm.”

“Ôi, vậy có nghĩa là em sắp đi làm đúng không?”

“Bây giờ vẫn chưa có thông báo cuối cùng, nhưng nghe ý của vị giám đốc đó, có lẽ không có vấn đề gì lớn.”

“Tốt quá. Hai ngày nữa chị sẽ tới quán, đến lúc đó chị sẽ làm một chiếc bánh ga-tô to để chúc mừng em.” Doãn Ninh biết Cao Ngữ Lam rất buồn bã vì chuyện công việc, bây giờ cô đã có kết quả tốt đẹp, thật sự vui thay cho cô. Hai người lại tâm sự thêm một lát, kể một số chuyện thú vị về Nụ Nụ và Mạn Thâu rồi mới lưu luyến tắt điện thoại.

Cao Ngữ Lam nhắc đến chuyện công việc không khỏi cảm thấy hứng khởi, công việc này thật sự rất tốt, cô cảm thấy hài lòng, thật sự mong mau chóng

được đi làm. Nhưng phỏng vấn đã được hai ngày, đến bây giờ vẫn chưa nhận được thông báo, rốt cuộc không biết có xảy ra biến cố gì không?

Cao Ngữ Lam thấp thỏm lo lắng rồi tự an ủi mình, giám đốc trực tiếp quản lý nói là rất hài lòng với năng lực của cô, phòng nhân sự cũng cho biết không có vấn đề gì, có lẽ sẽ ổn thôi.

Cô nghĩ như thế rồi mở trang web của công ty, chăm chú đọc lại một lần nữa phần giới thiệu nghiệp vụ và thành tích của công ty, mơ mộng về sự nghiệp tốt đẹp của mình trong tương lai.

Đúng lúc này chuông điện thoại vang lên, cô nhìn số điện thoại, là Doãn Tắc. Tim cô bắt đầu loạn nhịp, do dự một lúc mới nghe máy.

“A lô.”

“Cô đang làm gì vậy?” Doãn Tắc mở miệng hỏi, giọng điệu vô cùng thân thiết khiến Cao Ngữ Lam đỏ mặt, đột nhiên cô cảm thấy bồn chồn kỳ lạ.

“Anh quản lý tôi?”

“Tôi biết cô đang làm gì?”

“Làm gì?”

“Cô đang nhớ tôi phải không?”

“Hừ.” Mặt Cao Ngữ Lam nóng bừng lên, may mà đang nói chuyện điện thoại, anh không nhìn thấy cô.

“Nếu không nhớ tôi, sao lại gọi điện thoại cho chị tôi?” Anh vừa về nhà đã nghe kể chuyện Cao Ngữ Lam gọi điện cho Doãn Ninh. Cô bỗng nhiên gọi điện cho Doãn Ninh mà không gọi cho anh, anh cảm thấy không vui, anh phải tính sổ với cô.

Nhớ anh ta nên gọi điện cho chị gái của anh ta?

Cao Ngữ Lam bĩu môi: “Anh Doãn, logic của anh rất có vấn đề, nếu tôi nhớ anh thì tôi nên gọi điện cho anh, không phải gọi điện cho chị gái anh, vì vậy anh không được suy luận.”

“Logic của tôi không có vấn đề. Cô nhớ tôi nhưng lại xấu hổ, ngại không dám gọi điện cho tôi, vậy là cô gọi điện cho chị tôi để nghe trộm tin tức về tôi, đúng không?”

“Đúng cái đầu anh, tự anh suy luận lung tung.”

“Bây giờ cô đang đỏ mặt, phải không?”

“Hừ, không có.”

“Cô xem, tôi nói trúng rồi, cô nghĩ gì tôi cũng biết, logic của chúng ta đều là 0.2, một cặp trời sinh.”

Cao Ngữ Lam không nhịn được cười, con người này đúng là đáng ghét, lúc nào cũng thích trêu chọc cô, nhưng những câu nói của anh khiến cô rất vui vẻ.

Cô cố ý phản bác: “Thật ngại quá, anh Doãn, hệ thống logic của tôi đã nâng cấp lên 1.0, không giống anh nữa.”

“Thật sao?” Doãn Tắc cất cao giọng, trong đầu Cao Ngữ Lam có thể tưởng tượng ra hình ảnh anh nhướn mày cố giả bộ kinh ngạc, cô bất giác bật cười.

“Tôi nói rồi mà, chẳng trách chỉ số logic của tôi đột ngột tăng cao, hóa ra là tăng đồng bộ với cô.” Doãn Tắc lẩm bẩm: “Làm thế nào bây giờ? Khổ thật, vẫn là một cặp trời sinh.”

“Anh thật là nhàm chán.” Cao Ngữ Lam bĩu môi. “Anh gọi điện cho tôi làm gì?”

“Tôi nhàm chán, nhàm chán đến một mức độ nhất định, người bình thường không theo kịp tôi, chỉ có cô là tri âm của tôi, người hồng nhan tri kỉ chính là cô, vì vậy tôi mới tìm cô để hai chúng ta cùng nhàm chán với nhau.”

Cao Ngữ Lam không nhịn được lại bật cười. Đúng là cô đã từng nói câu, anh có mức độ nhàm chán rất cao, không ngờ anh cũng tự nhận xét về mình như thế.

“Không phải anh rất bận sao?”

“Tôi vừa mới về nhà, kết quả là vừa về đến nhà đã nghe lính trinh sát nhỏ tuổi của tôi báo cáo, cậu ơi, cậu ơi, mẹ vừa nhận được điện thoại của chị, chị sắp đi làm rồi, mẹ sẽ làm một cái bánh ga-tô to...” Doãn Tắc cố đánh giọng học theo giọng của Nụ Nụ, Cao Ngữ Lam bật cười ha hả.

“Nụ Nụ rất đáng yêu.”

“Cậu của con bé cũng rất tốt.” Doãn Tắc nói tiếp lời rất trôi chảy.

Cao Ngữ Lam lại đỏ mặt: “Được rồi, không nói chuyện đôi co với anh nữa, muộn thế này rồi, anh nghỉ ngơi sớm đi.”

“Ôi, cô tâm lý thật, biết tôi mệt nên rất quan tâm tới tôi.”

“Anh đang đưa tay ôm ngực đúng không?”

“Quả nhiên cô là người hiểu tôi nhất.”

“Anh đúng là vô cùng nhàm chán.”

“Cô thật sự rất hiểu tôi.”

Cao Ngữ Lam bực mình, vẫn còn nói mãi không thôi sao? Cô dứt khoát nói một câu: “Bye bye” rồi tắt điện thoại.

Cuối cùng cũng tắt điện thoại, nhưng vì sao trong lòng vẫn cảm thấy chưa thỏa mãn?

Cao Ngữ Lam ngậy người, chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên, anh chàng Doãn Tắc này đúng là đáng ghét. Cô nhanh chóng ấn nút nhận cuộc gọi, nói to: “Muộn lắm rồi, anh đừng gây sự nữa.”

Đầu bên kia điện thoại yên lặng mấy giây, sau đó vang lên giọng đàn ông trầm ấm: “Cô Cao, tôi là Hồ Thiên.”

Cao Ngữ Lam sững người, ngạc nhiên. Trời ơi, đó là giám đốc công ty cô đi phỏng vấn, nếu cô có thể đi làm như mong muốn, người này sẽ là cấp trên trực tiếp của cô.

Cao Ngữ Lam lắp bắp nói: “Hồ... Giám đốc Hồ, tôi xin lỗi, tôi nghĩ là bạn tôi đang trêu chọc.”

Ở đầu bên kia Hồ Thiên cười: “Không sao, muộn thế này rồi, thật sự đã làm phiền cô.”

“Không, không, không làm phiền đâu ạ.” Tim Cao Ngữ Lam đang treo lơ lửng giữa không trung, Giám đốc Hồ muốn thông báo ngày mai cô sẽ đi làm sao?

“Không làm phiền cô thì tốt quá. Là thế này, tôi muốn hẹn cô bàn bạc chuyện sắp xếp công việc, không biết cô có tiện ra ngoài không?”

“Bây giờ sao?”

“Đúng, tôi đang ngồi uống cà phê ở đại sảnh khách sạn Thái An trên đường Thái Sơn, đúng lúc có một dự án cần lên kế hoạch muốn thảo luận với cô, không xa chỗ cô ở, cô có tiện đến đây không?”

“Ồ, tiện ạ.” Đầu óc Cao Ngữ Lam hơi bán loạn, có việc làm là điều đáng mừng, nhưng cần cảnh giác khi hẹn gặp một người đàn ông vào giữa đêm khuya thế này. Nhưng cô vẫn vô thức nhận lời.

Ở đầu bên kia điện thoại Hồ Thiên nói, anh ta chờ cô, sau đó tắt điện thoại.

Cao Ngữ Lam yên lặng suy nghĩ, đầu óc bắt đầu bình tĩnh trở lại. Rốt cuộc việc này liệu có được coi là thông báo đi làm không? Có công việc muốn thảo luận cùng cô, có nghĩa là muốn cô đi làm vào ngày mai sao? Nhưng sao lại thông báo vào lúc nửa đêm? Hơn nữa cô còn chưa nhận việc, có dự án nào cần lên kế hoạch gấp muốn cô đến thảo luận ngay bây giờ?

Giám đốc Hồ Thiên này là người làm việc điên cuồng vậy sao?

Cao Ngữ Lam cảm thấy bất an, cô không dám đi một mình, nhưng cũng không dám không đi. Nếu người ta đúng là người tham việc, hôm nay bàn chuyện với bên đối tác ở quán cà phê, sau đó thật sự có việc cần sắp xếp, cảm thấy dù sao cô cũng sắp đi làm rồi, nên muốn thảo luận với cô, giao việc cho cô thì sao? Nếu như vậy mà cô không đi, rõ ràng là chưa đi làm đã mất việc rồi.

Cao Ngữ Lam suy nghĩ giằng co hồi lâu, quyết định tìm người đi cùng mình.

Gọi Trần Nhược Vũ? Không được, muộn thế này rồi, cô ấy cũng là phụ nữ nên không an toàn. Hơn nữa cô ấy rất bộp chộp, ngộ nhỡ nói sai điều gì gây khó xử sẽ không tốt.

“Tìm Quách Thu Thần? Không được, nếu thật sự có chuyện gì đó xảy ra, anh ấy nho nhã như vậy, đánh nhau không thắng nổi.”

Cao Ngữ Lam nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng cô nghiêng răng, gọi tới số điện thoại của Doãn Tắc.

“Sao thế, lần này cô nhớ tôi thật sao?” Doãn Tắc nhận điện thoại rất nhanh, giọng điệu rất vui vẻ.

“Doãn Tắc, tôi có một việc muốn nhờ anh giúp đỡ.”

“Được.” Ở đầu bên kia điện thoại, Doãn Tắc cười: “Chỉ cần không cướp đoạt thân thể của tôi, mọi chuyện khác đều đơn giản. Nhưng nếu em tàn nhẫn muốn cướp đoạt thân thể của tôi bằng được, tùy tình hình cụ thể tôi cũng có thể bàn bạc thương lượng.”

“Có một người đàn ông hẹn tôi ra ngoài gặp mặt bây giờ, nhưng muộn rồi nên tôi hơi lo lắng, anh có rảnh không, có thể đi cùng tôi được không?” Cao Ngữ Lam không phí lời với anh ta nữa, nói trực tiếp vào vấn đề, nếu không sẽ kéo dài thời gian, để giám đốc Hồ đợi lâu cũng không hay.

Đầu bên kia điện thoại im lặng, một áp lực được cảm nhận qua đường dây điện thoại khiến Cao Ngữ Lam cảm thấy vô cùng căng thẳng.

“Em nói gì? Người đàn ông nào?”

Cao Ngữ Lam kể nhanh tình hình với Doãn Tắc, cuối cùng hỏi thêm một câu: “Anh có rảnh không, có thể đi cùng tôi không?”

Doãn Tắc giận dữ nói to: “Đây là công ty thôi giám đốc nát sao, đừng nói là chưa chính thức nhận việc, cho dù đã là nhân viên công ty cũng không thể muộn thế này hẹn con gái ra ngoài.”

“Có lẽ người ta có phong cách làm việc như thế, cũng có thể đây là một dự án gấp rất quan trọng. Trước đây tôi cũng từng gặp trường hợp cùng cấp trên đi bàn bạc dự án với khách hàng, sau khi khách hàng đi khỏi, cấp trên lập tức gọi các đồng nghiệp trong nhóm đến họp, cũng ở trong quán cà phê trong khách sạn.”

Mặc dù Cao Ngữ Lam rất không thích cách hành xử như vậy, cô không quen biết Hồ Thiên, chưa nhận việc mà nửa đêm gọi đi họp đúng là hơi kỳ lạ, nhưng điều kiện của công ty này rất tốt, cô tìm việc lâu như vậy, cuối cùng từ trên trời rơi xuống một miếng bánh, cô thật sự không muốn vì chút nghi ngờ mà bỏ lỡ.

Ở đầu bên kia điện thoại, Doãn Tắc không nói gì khiến Cao Ngữ Lam bỗng nhiên cảm thấy hơi khó chịu, liệu có phải cô không nên tìm anh nhờ giúp đỡ, cô còn nghĩ cô và anh mặc dù hay tranh cãi, nhưng quan hệ cũng không tồi, không ngờ anh dường như không muốn giúp cô chuyện này.

Cao Ngữ Lam cẩn thận nói: “Ồ, nếu anh không tiện... Tôi muốn nói, tôi xin lỗi, tôi không nghĩ đến...” Cô còn chưa nói hết câu, Doãn Tắc đã lạnh lùng nói: “Tôi rất tiện.”

Cao Ngữ Lam lập tức im miệng, thái độ nghiêng răng mắt lợi như thế này đâu có gì thể hiện là người tiện giúp đỡ?

Không đợi cô nói tiếp, Doãn Tắc lại lên tiếng: “Tôi không cho phép cô đi một mình, tôi sẽ đi cùng cô. Cô ra cổng khu nhà đợi tôi, mười phút nữa tôi sẽ đến.” Nói xong, anh dứt khoát tắt điện thoại.

Cao Ngữ Lam bĩu môi, làm mặt quỷ với cái điện thoại. Cô không hiểu Doãn Tắc khó chịu vì chuyện gì, không vui nhưng vẫn đồng ý đi cùng cô. Cao Ngữ Lam nhìn đồng hồ, vội vàng chải đầu và thay quần áo, đợi đến khi cô chuẩn bị xong xuôi và ra đến cổng khu nhà vừa tròn mười phút.

Một chiếc ô tô phóng như bay đến, phanh kít lại ngay trước mặt cô.

Cửa xe vừa mở ra, Cao Ngữ Lam tròn mắt: “Sao anh lái xe nhanh thế, nguy hiểm lắm. Mặc dù buổi tối không nhiều xe, nhưng như vậy càng phải cẩn thận, vì mọi người đều cảm thấy ít xe đi lại nên có thể lái nhanh một chút, trên thực tế như vậy sẽ rất nguy hiểm...”

Doãn Tắc nhìn cô, chớp mắt không nói gì. Cao Ngữ Lam nhìn thấy thái độ của anh, bỗng nhiên cảm thấy cô giống một bà vợ hay cần nắn, cô không nói gì nữa, ngồi vào xe, nghĩ thế nào không nhịn được lại nói: “Thật đấy, mặc dù buổi tối ít xe nhưng anh không được lái nhanh nhé, nguy hiểm lắm.”

“Được rồi, được rồi, tôi biết rồi. Bà bác Lam Lam, mời bác thắt dây an toàn, nếu không cũng sẽ rất nguy hiểm.” Doãn Tắc nửa như cười nửa như không, điều này khiến Cao Ngữ Lam cảm thấy ngại ngùng: “Không thể trách tôi lắm điều, ai bảo anh không cẩn thận như thế.”

Doãn Tắc khởi động xe bắt đầu đi, xe chạy vừa chậm vừa êm. Một lát sau, Cao Ngữ Lam không nhịn được lên tiếng: “Cái đó, thật ra anh cũng không cần lái chậm như thế này.”

Bên cạnh có một chiếc xe đạp điện phóng vụt qua, khiến cho người ngồi trên xe bốn bánh như Cao Ngữ Lam cảm thấy xấu hổ thay cho tài xế Doãn Tắc.

“Nhanh cũng không muốn, chậm cũng không muốn, bác thật khó chiều, bà bác Lam Lam.”

Cao Ngữ Lam nắm chặt chiếc túi trong tay, rất muốn cho anh ta một quả đấm. Rõ ràng con người này đang cố ý. Nhưng cô gọi anh ra ngoài muốn thế này đúng là làm phiền người ta quá, tính ra cô đang nợ mỗi nhân tình, cô còn nói lung tung khiến người ta bực mình. Cô nghĩ rồi kiên quyết nói một câu: “Tôi xin lỗi.” Sau đó cô mím miệng không nói gì nữa.

Doãn Tắc cố tình lái xe chậm, tên giám đốc chó má đó, anh không muốn đưa Cao Ngữ Lam đến gặp hấn nhanh như thế. Nhưng anh mới trêu cô vài câu cô đã không vui rồi sao? Anh thận trọng liếc nhìn cô, cô đang chăm chú nhìn đường phía trước mặt.

“Vì sao cô xin lỗi tôi?”

“Tôi đã làm phiền anh mà.”

“Cô đang cố ý chọc tức tôi đúng không?”

“Sao?” Cao Ngữ Lam không hiểu.

“Cô khách khí với tôi, coi tôi như người ngoài. Rõ ràng tình cảm của hai chúng ta vô cùng bền vững, vậy mà cô cố tình giả bộ khách khí không thân quen với tôi, không phải là cố ý chọc tức tôi thì là gì?”

Cao Ngữ Lam há to miệng với vẻ ngạc nhiên đến ngây người, tình cảm vô cùng bền vững này có từ bao giờ? Anh chàng này, lại bắt đầu ăn nói linh tinh rồi.

Doãn Tắc thấy dáng vẻ ngỡ ngàng của Cao Ngữ Lam liền rất vui, đưa tay xoa đầu cô: “Cô gặp khó khăn nghĩ tới tôi trước tiên, hành động thể hiện trí tuệ và bộc lộ tình cảm này rất đáng được khen ngợi, lúc nào về tôi sẽ mời cô ăn đêm.”

“Không phải tôi nghĩ tới anh đầu tiên. Người đầu tiên tôi nghĩ đến là Nhược Vũ, nhưng cô ấy cũng là phụ nữ, muện thế này không tiện gọi cô ấy ra ngoài. Người thứ hai nghĩ đến là anh Tiểu Quách. Người thứ ba mới là anh.” Cao Ngữ Lam thật thà kể.

Doãn Tắc ngẩn người ngạc nhiên, nụ cười trên môi suýt nữa không giữ nổi. Anh ho khan hai tiếng rồi hỏi: “Vậy vì sao cuối cùng cô vẫn chọn tôi?” Món nợ này, anh sẽ ghi nhớ kỹ.

Cao Ngữ Lam cắn môi, cô không muốn nói dối anh nên nói rất khế: “Hình như, trong những người bạn của tôi, anh khá biết cách đánh nhau.”

“Vì vậy bây giờ cô biết rõ trên núi có hổ nhưng vẫn quyết định đi sao? Cô cần mang theo một vệ sỹ kiêm tay chân.”

“Không phải. Chỉ là tôi không quen biết vị giám đốc đó, tôi lại là con gái, tôi muện đi ra ngoài, đường khuya vắng vẻ, cũng phải đề phòng. Nhưng tôi tin sẽ không xảy ra vấn đề gì, chỉ có điều muện như thế này vẫn phải làm việc, sau này đi làm, có lẽ sẽ rất vất vả.”

Doãn Tắc nghe thấy vậy, chau mày. Sẽ rất vất vả, sẽ lại bị gọi đi họp lúc nửa đêm, loại công việc như thế này có đáng làm không? Nhưng thấy Cao Ngữ Lam mong đợi được đi làm, anh cũng không thể ngốc đến mức tạt gáo nước lạnh vào cô khiến cô không vui. Thật ra theo như anh thấy, gọi một cô gái trẻ chưa chính thức nhận việc đến khách sạn, chỉ có đúng một chuyện để bàn.

Doãn Tắc nghĩ một lát rồi nói: “Cô đi phỏng vấn công ty nào, người giám đốc đó như thế nào, hãy kể lại cho tôi nghe xem.”

Cao Ngữ Lam kể lại một lượt từ lúc cô phỏng vấn lần một, lần hai cho đến cuộc hẹn tối ngày hôm nay, tình hình công ty như thế nào, sau khi nhận việc

điều kiện làm việc ra sao, thái độ của phòng nhân sự và thái độ của vị giám đốc họ Hồ đó.

Cô vừa kể xong, hai người cũng đến khách sạn. Doãn Tắc đỗ xe xong, Cao Ngữ Lam nói: “Tôi vào trong nói chuyện với giám đốc, xem là dự án gì, có lẽ ngày mai ngày kia tôi có thể đi làm. Anh tìm chỗ nào gần đây gọi đồ ăn uống, tôi mời. Sau này tôi nhất định sẽ cảm ơn anh.”

“Cô phải nhớ đấy, nhất định phải cảm ơn tôi, trọng tạ đấy!” Doãn Tắc nghiêng đầu nhìn cô, nhấn mạnh từ “trọng tạ”.

Cao Ngữ Lam gật đầu. Muộn thế này, người ta đưa cô tới đây không một lời than vãn, còn bị cô bắt phải ngồi chờ mà không trách móc, cô phải cảm tạ người ta chu đáo.

“Ngóắc tay.” Doãn Tắc giơ ngón tay út, Cao Ngữ Lam bật cười: “Anh là trẻ con sao?” Mặc dù nói như vậy nhưng cô vẫn giơ ngón tay út ngóắc tay Doãn Tắc, kéo hai lần.

Doãn Tắc cười rồi nói: “Đóng dấu.” Hai người xoay ngón tay út một vòng, hai ngón tay cái chạm vào nhau đóng dấu.

Cao Ngữ Lam không nhịn được cười, mắng anh: “Anh đúng là trẻ con.”

Doãn Tắc đóng dấu xong, hài lòng gật đầu: “Một người ngốc như cô mới trẻ con.” Có đánh chết anh cũng không tin gã đàn ông đó hẹn cô ra ngoài bàn bạc công việc, trừ khi người đó bị bệnh thần kinh.

“Cô đưa điện thoại đây.”

Cao Ngữ Lam không hiểu ý anh, nhưng vẫn lấy điện thoại đưa cho Doãn Tắc.

Doãn Tắc cầm điện thoại của Cao Ngữ Lam xem một hồi rồi bấm số của mình.

Điện thoại được kết nối, anh cầm tai nghe vào điện thoại của mình và đeo lên tai. Sau đó anh trả điện thoại cho Cao Ngữ Lam: “Cô cứ mở máy như vậy, đừng tắt máy, để tôi nghe xem người đó nói chuyện gì với cô? Nếu hấn làm gì không đúng đắn, cô đừng khách khí, cứ yên tâm đánh hấn, có tôi ở đây rồi.”

Cao Ngữ Lam cầm lấy điện thoại, trong lòng cảm động. Doãn Tắc đúng là trượng nghĩa!

Cao Ngữ Lam đồng ý, chuẩn bị xuống xe. Doãn Tắc gọi cô lại, ngắm cô một hồi. Cô búi tóc rất đẹp, mặc một bộ âu phục màu xanh lam rất đoan trang, xương quai xanh mảnh mai và đường cong ở cổ để lộ vẻ đẹp yếu đuối đầy nữ tính.

Doãn Tắc chau mày, đưa tay gỡ tung búi tóc sau gáy cô.

“Này này, anh chớ làm loạn.” Cao Ngữ Lam kêu lên nhưng không thể giữ nguyên kiêu đầu của mình. Mái tóc dài của cô xõa xuống, Doãn Tắc đưa tay chỉnh lại, tóc xõa xuống vai và cổ cô, che kín vẻ đẹp tươi sáng đó.

Cao Ngữ Lam cúi đầu nhìn, bĩu môi. Doãn Tắc cốc đầu cô: “Được rồi, cô đi đi.”

Cao Ngữ Lam than thở: “Bộ dạng này rõ ràng là không chuyên nghiệp.”

“Chuyên nghiệp dựa vào dáng vẻ sao? Đi nhanh nào, nói chuyện xong nhớ quay lại ngay, tôi sẽ dẫn cô đi ăn đêm để chúc mừng.” Doãn Tắc ngừng một lát rồi bổ sung thêm câu: “Cô trả tiền.”

Cao Ngữ Lam bị anh chọc cười, gật đầu, cầm lấy túi bước vào trong khách sạn. Doãn Tắc đi theo sau cô, cô quay đầu nhìn anh. Doãn Tắc vẫy tay với cô, Cao Ngữ Lam cảm thấy yên tâm, bước nhanh vào quán cà phê.

Chú thích:

(1) Trong tiếng Hán từ “Mông” và “Mạnh” đều có phiên âm là Meng, cách viết khác nhau nhưng đồng âm.

(2) Âm Hán Việt “thái khoản” nghĩa là khoản vay, Nụ Nụ nói ngược thành “khoản thái”.